

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΤΙΛΛΙΓΚΕΡ

(Άρθρον του FRANCIS F. HEALY, συντάκτου των «Ημερησίων Καιρών» του Σικάγου.)

ΑΤΑ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1923, ὅταν ὁ τρεμὸν ἀρχιγυγκάκτηρ Ντιλλίγκερ ἦταν μόλις 20 χρόνων, εἶχε ἀποφασίσει νὰ φρονιμῆται λίγο. Στάματῃς, λοιπόν, τὶς μικρολοποδοσίες του καὶ τὶς μικροδιαιρηθῆεις του, καὶ θυμηθῆς πὼς κάποτε εἶχε χρημῆτι-οι ἐφημεριοδωλῆς.

Ἀρχισε τότε ὁλόκληρη τὴν ἐβδομάδα νὰ πουλᾷ ἐφημερίδες, θγάζοντας τὸ ψωμὶ του τῆμα καὶ μαζεύοντας ἐπαίνους «μὲ τὸ σουδάκι» ἀπ' τοὺς ἀνακουρισμένους... ἀσυφιλاکας τῆς Μούρσεβιλ !

Μούρσεβιλ λεγόταν ἡ πόλις, στὴν ὁποία εἶχε γεννηθῆ, εἶχε ἀνατραφῆ, εἶχε ἀλλάξει σαρᾶντα ἐπαγγέλματα, κ' εἶχε πρωτεῖασκησῆ τὶς διαρρηκτικὰς ἱκανότητάς του, πρὸς μεγάλην στενωχωρίαν κ' ἀπελπισία τῆς ἀστυνομίας. Ἰδιότροπος ὡμὸς ὁ ἄλλο του ὁ Τζῶν, φάνηκε ἰδιότροπος καὶ σὺν ἐπάγγελμα του ἐφημεριοδωλῶν: Ἀηλαθῆ, ἐξῆ ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα ἐργαζόμεν, μὰ τὴν ἐβδόμη — τὴν Κυριακῆ, φυσικὰ — ἐννοοῦσε νὰ ἐτὸ ρίχνη ἐξῶς, σὲ γλῆντα κελ' ὁ ἐκδρομῆς !

Μιὰ Κυριακῆ λοιπόν, πηγαίνοντας μὲ τὸ λεωφορεῖο ἀπ' τὴ Μούρσεβιλ στὴν κοντινὴ πόλι Ἰνδιανόπολι, ἔτυχε νὰ καθῆται πλάι σὲ μιὰ θελκτικῆ, χαμηλόπλευρῆ καὶ σεμνῆ, κοπέλλα. Ἦταν κάπου δεκαοχτὸν χρόνων ἡ κοπέλλα αὐτῆ, ἔμεινε σὺν κοντινῆ σπῆς χωριῷ Ρόκβιλ κ' ἦταν ἐργάτρια σ' ἕνα ἐργοστάσιω γεωργικῶν μηχανῶν.

Λεγόταν Ἐθελιν Φρέκετ. Ὁ Ντιλλίγκερ, ἀπάνω στὴν ὀνητικῆ εἰσοδὸ του σὺν λεωφορεῖο, τῆς πᾶσσε τὸ πόδι ἀδάτα του καὶ συγχισμένος τῆς ζήτησε συγγνώμην. Ἡ νέα ἐπνίξε μιὰ φωνίτσα πόνου, χαμηλῶς πὶο πολὺ τὰ ὠρία τῆς μάτια, καὶ μουρμούρισε τὴν κλασικῆ φράσι:

— Δὲν πειράζει, μίστερ !

Μὰ τὸ ἐπισόδι αὐτὸ «πολυπειραξῆ» τὴν καρδιά του μίστερ Ντιλλίγκερ. Ὁ μέλλων ἀρχιγυγκάκτηρ τῆς Ἀμερικῆς γοητεύτηκε ἀπ' τὴ σεμνότητά κ' ἀπ' τὴν ὡμορφιά τῆς ἀγνωστῆς δεσποινίδος καὶ προσπάθησε νὰ πιᾶσῃ μαζὺ τῆς κουβεντοῦλα.

Στὰ τελευταία τὸ κατῶρθωσ, χάρις στὴν λεθόντικῆ ἐμφάνισι του καὶ στὴν ταραχῆ των τρόπων του. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰς ἐπιφυλάξεις, ἡ ὠρία Ἐθελιν ἀποφασίσε νὰ πᾶρη θάρρος, μίλησαν γιὰ τὶς δουλειές τους, γιὰ τὰ κέρδη τους καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, καὶ στὰ τελευταία ἡ νέα δέχθηκε νὰ πιῇ μιὰ μύτσα, τὴν ὁποία θὰ τῆς πρόσφερε ὁ ἄθροσ θαυμαστῆς τῆς...

Κατέβηκαν κ' οἱ δύο σὺν Ρόκβιλ. Ὁ Ντιλλίγκερ ἀπαρνήθηκε γιὰ τὴν Κυριακῆ ἐκείνη, πρὸ φίλους του καὶ τὶς ἐκδρομῆς του καὶ συντρόφευε τὴν δεσποινίδα Φρέκετ σὺν πὶο οἶκ ζυθοπωλείου τοῦ χωριοῦ. Ἦπιαν ἀπὸ δυὸ - τρεῖς μύτρες, μίλησαν ἀρκετὴ ὠρα γιὰ πὸν τρυφερὰ κ' ἐνδιαφέροντα ζήτηματα, τὴ συνδέουσε ὁ Τζῶν κατόπι ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς κ' ἔβωσαν ραντε-βου γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακῆ...

Γιὰ ἀρκετὲς Κυριακὰς κατόπι, ὁ Ντιλλίγκερ ἔπαψε νὰ πηγαίνῃ μὲ τοὺς φίλους του. Ἀφωσιώθηκε ὁλόκληρῶτα στὴν ὠρία ἀγαπημένη του, κ' ὀλημερὶς δὲν ἔλειπε ἀπὸ κοντά τῆς, συνουδεύοντας τὴν σὲ διάφορες ἐκδρομῆς. Γιὰ νὰ τὴν ἔχη δὲ σὺν πλάι του ὁλόκληρη τὴν ἐβδομάδα, ἄφησε τὸ ἐπάγγελμα του ἐφημεριοδωλῶν, κ' ἔγινε ἀπλὸς ἐργάτης σὺν ἐργοστάσιω πὶο ἐργαζόμεν κ' ἡ καλῆ του.

Ἡ νέα, ὀραφῆ ἀπὸ πατέρα καὶ συντηρῶντας τὴν μισοανάπηρ μητέρα τῆς, ἀγάπησε τρελλὰ τὸν ἀθλητικὸ κ' ἀρρενωπῆ ὡμορφιάς θαυμαστῆ τῆς. Τὸν πῆρε σὺν σπιτάκι τῆς, τοῦ παραχώρησε τὸ πλᾶσι μὲ τὸ δικὸ τῆς δωμάτιο καὶ δὲν χωρίζον πειὰ οὐτε λεπτὸ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον...

Ἡ Ζωὴ κυλοῦσε ἡρεμῆ κ' εὐτυχισμένη, γιὰ τὸν Τζῶν καὶ γιὰ τὴν Ἐθελιν. Στὸ ἐργοστάσιω ἦσαν πρῶτατα καλῶν ἐργατῶν, εἶχαν ἡμερομίσθιο καλὸ, κ' ὄλος ὁ κόσμος τοὺς καμάρωνε σάν ἕνα ταριστὸ ζευγάρι. Εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ ἀλλάξει δαχτυλίδια ἀρραβῶνος καὶ θάκαναν τὸν γάμο τους μὲ τὴν πρῶτῆ εὐνοικῆ εὐκαιρία πὶο δὲ τοὺς παρουσιάζεσταν.

Δυστυχῶς γιὰ τὸν Ντιλλίγκερ, ἡ κακῆ του μοῖρα εἶχε ἀποφασίσει ἄλλοιῶς γιὰ τὴν καταραμένη του ζωῆ...

Τελευταία, πῆλως μῆνας πρὸ τοῦ θανατοῦ του, εἶδα τὸν Ντιλλίγκερ στὴ φυλακῆ.

Εἶχμ μάθει γιὰ τὸ πρῶτο — κ' ἀσφαλῶς τὸ τελευταῖο — ὁ

γνὸ εἰδύλλιο τῆς πολυτάραχης ζωῆς του, καὶ θέλησε νὰ τοῦ ζητήσω λεπτομερέως. Γιὰ πὶο λόγο δὲν παντρεύθηκε τότε τὴν ἀγαπημένη του Ἐθελιν ;... Γιὰ πὶο λόγου δὲν πραγματοποιήθηκε ὁ γάμος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐξάπαντος θὰ λύτρωνε τὸν Ντιλλίγκερ ἀπ' τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν κοινωνία ἀπ' τὸν χειρότερο διώκτη τῆς ;

Μὰ ὁ Ντιλλίγκερ φάνηκε πολὺ ξερόσ στὶς ἀνακρινῶσεις του, σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ἀνθρὸ σημεῖο τῆς ζωῆς του. Τὸν στενωχορῶσαν φαίνεται αὐτῆς ἡ ἐρωτήσις μου, καὶ δυστροποῦσε νὰ μοῦ τὶς διαφωτίσῃ... Ὡστόσο, κατῶρθωσα νὰ τοῦ ἀπουπᾶνω μερικὰ λόγια σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα:

— Γιατὶ δὲν εἶπνε τότε ὁ γάμος σου μὲ τὴν δεσποινίδα Φρέκετ; ρώτησε τὸν Ντιλλίγκερ ἀπ' τὸ σιδερόφρακτο παράθυρο τοῦ κελλιοῦ τῆς φυλακῆς του.

— Γιατὶ... γιατί εἶπὸ τὸ θέλωσ ἡ κακῆ μου τύχη ! ἀνῆλτῃσε ὁ Ντιλλίγκερ, τρίτοντας τὰ δόντια του. Νὰ, καθόμισταν ἕνα μεσημέρι στὴ γκαρδὰ τῆς αἰλῆς τοῦ ἐργοστασιοῦ καὶ τρώγαμ τὸ λιτὸ μας γεῦμα... Ἡ Ἐθελιν, ἀπρόσχετῃ, σὲ μιὰ στιγμή, ἄφησε νὰ φανῆ λίγο τὸ πόδι τῆς... Ἐνας παληάνθρωπος ἐργάτης, συνάδελφός μας, κάρφωσε τὰ μάτια του ἐκεῖ, γλυυτῆ ἐπιδειχτικὰ καὶ προσβλητικὰ γιὰ μὲν...

— Λοιπόν; ρώτησε τὸν ἀρχιγυγκάκτηρ, ἄλειπνός του νὰ κατσοφιάζῃ ἄγρια καὶ νὰ σπαῖνῃ.

— Τί λοιπόν; μούγκρισε ἐκεῖνος, μεταμορφωμένος σὲ ἀνήμερα θεορὸ ἀπ' τὴ μακρυῆ αὐτῆ ἀνάμησι του. Θέλεισ καὶ «λοιπὸν»;... Νὰ, ἄρπαξτε ἀμέσως ἕνα λαστὸ, κ' ἔκανα λυδῶμα τὸ κεφάλι ἐκεῖνοῦ τοῦ...

Ἐδὼ ὁ Ντιλλίγκερ εἶπε μιὰ φριχτῆ θρησιὰ καὶ ἐλαστήμησε κατόπι στῖνόντας.

Περίμενα λίγες στιγμῆς, νὰ ἡσυχᾶσῃ. Ἦστερα τὸλμησα νὰ τοῦ κᾶνῃ τὴν ἐξῆς ἐρωτήσι:

— Λένε, πὸς τὴν ἀγαπητοῦσ πὶο ἐκείνη τῆς δεσποινίδα!... Εἶνε ἀληθινῆ ἡ διάδοσι αὐτῆ ;

— Δὲν εἶνε διάδοσι, μίστερ !... Εἶνε ἡ καθαρή ἀλήθεια... Καὶ θέβαια τὸ λάτρεμα τὸ ἀλησμόνητο κοριτσι...

Εἶνε παντρευμένω τώρα, μ' ἕνα κατωσηματάρχη εἰδὸν ἀστικοῦτον, ἐκεῖ στὴν Ἰνδιανόπολι, καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἔλεγασ ποτὲ !

— Τὴν ξαναεἶδες λοιπόν, ἀπὸ τότε ; ξαναρώτησα

— Ὄχι, μίστερ !... Ἐγὼ ἐμπλεῖα σὲ μιὰ ζωῆ, γεμάτῃ ἀπὸ κινδύνους, ἀπὸ αἵματα, κ' ἀπὸ πτώματα !... Τί δουλειά εἶχα, νὰ ταραχῶ τὴν ἀγνῆ κ' ἄθῶα ὑπερτῆ τῆς ἀγαπημένης μου;... Μὰ... σὲ παρακαλῶ, μίστερ Χαῖλυ, ἀς ἀφήσομῃ πειὰ τὴ συζήτησι αὐτῆ !

Καὶ κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ τρομερὸς κακοῦργος ξαναελαστήμησε ἀπαῖσα...

Ὑστερα ὡμὸς ἀπὸ λίγες στιγμῆς, μουρμούρισε μὲ φωνῆ νοσταλγικῆ καὶ θλιμμένη:

— Ἐχω σχεδὸν δέκα χρόνια νὰ τ ἡ ν δᾶ!... Πὸς νὰ εἶνε ἀρὰ γε τώρα;... Ἐξασκοῦθεὶ νὰ εἶνε ὡμορφῆ σάν τότε, ἀγνῆ σάν τότε, χαρῶμενῆ πάντα καὶ γελαστῆ σάν τότε ;

Κ' ἐπειδὴ, φυσικὰ, δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἐξασκούθησε νὰ σιωποῦμορῶριζῃ μόνος του:

— Καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶνε ὡμορφῆ, ἤξερχ κ' εὐτυχισμένη ;... Ζῆ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ μὲ τὰ δυὸ ἀγγελουδιὰ τῆς, μιὰ ζωῆ νοικοκυρεμένη κ' ἀνετῆ !... Γκόντα !... Διάδολε !... Τί ἄλλο χρειάζεται μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆ εὐχαριστήμησῃ τὸν παλιόκοσμο αὐτὸν ;

— Πῶσο τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη, ἀγαπητῆ ! τοῦ εἶπα τότε, ἐπηρεαζόμενος κ' ἐγὼ ἀπ' τὴ θαβεία μελαγχολία του.

— Ναι !... εἶπε μ' ἐξάφι κανοῦργια, ὁ Ντιλλίγκερ. Τρία ὄντα, τρεῖς ὑπάρξεισ μονάχα ἀγάπησ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο: Τὸν καλὸ μου κ' ἐπιεικῆ γέρου-πατέρα, τὴ μικρότερῆ ἀδελφοῦλα μου ὘ντραπὸ καὶ τὴν πρῶτῆ — μὰ καὶ στερνῆ — ἀρρωθωναστικῆ μου Ἐθελιν !

— Δὲν ἀγαπήσατε καμιά ἄλλη γυναῖκα, ἀπὸ τότε ;

Μὰ ἡ ἐρωτήσι μὴν ἦταν ἄτοχο ἀσφαλῶς, κ' ἐξαγρίωσε πάλι τὸν φυλακισμένω ἀρχιγυγκάκτηρ. Χτύπησε τὴ γροθιά του στὸν τοῖχο, ἐλαστήμησε κατὰ τὴ συνήθειά του κ' ὕστερα μὸ εἶπε ξερά:

— Ἀφήστε με μόναχον, μίστερ !... Ἄν τυχὸν δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀκόμη ἡ δημοσιογραφικῆ περιέργειά σας, ἔλατε ἀργότερα γιὰ νὰ τὰ ξαναποῖμῃ !... Τώρα, δὲν λέω οὐτε λέξι πᾶσι !

Ὑποκλήθηκα μπρὸς στὴν Ἐγκληματικῆ Μεγαλειότητά του καὶ βιάσθηκα ν' ἀποουρῶθῃ, ὅσο νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς...

Ὁ εἰσαγγελέω τῆς Λαίμ-Κάουντι κ' ὁ τρομερὸς Ντιλλίγκερ, σὲ μιὰ ποῖα μᾶσα στῆς φυλακῆς τοῦ Κράου Πόιντ. Ἡ σκανδαλώδης αὐτῆ φωτογραφία προκάλεσε γενικῆ ἐξέγερσι σ' ὅλη τὴν Ἀμερικῆ κ' ὁ εἰσαγγελέως τιμωρήθηκε ἀσπρῶς.